

er det, Lovforslaget gaar ud paa, det vil altsaa ske uden Modstand, og det er jeg særdeles glad ved.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet af Folketingsmændene for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Johan Knudsen), Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) og Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) angaaende, hvad Ministeren agter at foretage sig for at forhindre fremtidige Forstyrrelser af den videnskabelige Lærefriheds Udøvelse paa Københavns Universitet.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 1842.)

Ordføreren for Forespørgerne (Johan Knudsen): Anledningen til den Forespørgsel, jeg i Forening med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) og det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) har tilladt mig at stille til den højtærede Kultusminister, er de Optøjer, der i Dag for 8 Dage siden fandt Sted paa Københavns Universitet. Disse Optøjer, som jeg overværede, var af en ondartet og uhyggelig Karakter.

En ung Videnskabsmand, Hr. Konrad Simonsen, har i dette Semester benyttet sin Ret som Doctor philosophiæ til at holde Forelæsning paa Universitetet. Under stor Tilstrømning har han talt om preussisk Aand og dansk Aand. Endvidere har han holdt en enkelt Forelæsning over Emnet: Jødisk Aand og Danmark. I dette Foredrag søgte han at særtægne den jødiske Aand med dens Fortrin og Styrke, dens Svaghed og Begrænsning, og idet han i Professor Georg Brandes saa den mest fremstaaende Jøde paa det litterære Omraade herhjemme, gjorde han ham til Genstand for en skarp litterær Kritik. Denne Kritik harmede en Del af Professor Brandes' Ildtilbedere. Der blev nedsat et saakaldt Velfærdsudvalg, og dette Velfærdsudvalg rettede ifølge en Meddelelse i Dagbladet „Politiken“ en Skrivelse til „Mænd og Kvinder, der ærer Doktor Bran-

des“, med Anmodning om at komme til Stede ved Dr. Simonsens næste Universitetsforelæsning. Med Skrivelsen fulgte de behørigte Fløjter. Anvendelsen af disse var nok ikke nærmere angivet. Men Meningens var jo tydelig nok. Og Hensigten opnaaedes.

Då Dr. Simonsen traadte frem paa Universitetskatedret, modtoges han med en infernalsk Hujen og Piben, hvis Mage jeg, der dog fra politiske Møder er ikke ukendt med kraftige Meningstilkendegivelser, aldrig har oplevet. Det var Dr. Simonsen plausibelt at komme til Orde, og Larmen, der varede i stive 10 Minutter, stilnede først af, da Professor Knud Berlin traadte frem og udtalte, at man nu tilstrækkelig maatte have givet sit Mishag til Kende, og at fortsatte Demonstrationer vilde være en eklatant Krænkelse af Universitetets Værdighed. Disse forstandige Ord kølnede imidlertid ikke Spektakelmagerens vilde Mod. Gang efter Gang forsøgte Dr. Simonsen at tale, Gang efter Gang blev han hindret deri. Der var for ham til sidst intet andet at gøre end at gaa. De Herrens Voldsmænd havde opnaaet, hvad de ønskede. Brutalt og infamt havde de hylet en litterær Modstander ned fra det Kateder, hvor han havde Ret til at staa. For første Gang i det danske Universitets Historie nægtede man en videnskabelig Lærer at sige det, som han havde paa Hjerte.

Jeg tør ikke nære nogen Tvivl om, at Professor Georg Brandes, hvis han var her i Landet, hvilket han vistnok for Øjeblikket ikke er, vilde ile med at tage offentlig Afstand fra disse skandaløse Optrin. Professor Georg Brandes har altid følt sig som Talsmand for Ytringsfriheden og Tænkefriheden, og Professor Brandes, for hvem Universitetet i sin Tid var et Fristed, da han med Voldsomhed og uden Skaansel angreb det, som den Gang bar Autoritetens Stempel, kan umulig føle sig solidarisk med det Slæng af hysteriske Beundrere, der kun kan kompromittere ham. Saa smaatskaaren og saa ringe er en Mand af Georg Brandes' Betydning ikke.

Og at nogle Medlemmer af dette høje Ting skulde forsvare denne Bande af Uro-stiftere, betragter jeg som ganske utroligt. Men jeg kunde forestille mig, at enkelte Medlemmer af dette høje Ting vilde tage Affæren en bagatelle, og at disse ærede Medlemmer vilde ræsonnere som saa: Hvilket Postyr for en Omelette; Herregud, unge Mennesker er unge Mennesker — thi der drives her til Lands et uklædeligt Ko-